

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת אחרי קדושים תשפ"ו × עלון 188

בהשגחה

היד שתפסה אותך בזמן

הולך לו מוישי ברחוב ברוגע. פתאום הוא מרגיש טלטלה עזה - מישוהו תופס אותו בחוזקה. הוא נבהל כהוגן: מה האדם הזה רוצה ממנו? מה הוא הרע לו?

כשמוישי רואה את האופניים החשמליות שטסו לידו במהירות שיא כרכב, והאדם שתפס אותו פשוט עצר אותו מלהיתקל בהם - הוא מיד נרגע והודה לאדם הטוב שעצר אותו בזמן.

אותה טלטלה, אותו כאב - תלוי מה אתה רואה מסביב. אם רואים את הטוב, אז אין כאן טלטלה, יש כאן ברכה.

האוהב ישראל מאפסא זי"ע אומר (פרשת בשלח): כשבאים על האדם ייסורים וצרות חס ושלום, אם יש לו יישוב הדעת - אינם נחשבים הייסורים בעיניו לכלום, כי יודע ומאמין באמת שהכול הוא טובות מאתו יתברך ויתעלה.

כשאדם יודע שתמיד - אבל ממש תמיד - כל מה שהוא עובר הוא מידי הרחומות של אביו שבשמים לטובתו, אז הייסורים אינם נחשבים לכלום.

שומעים אלפי סיפורים מאנשים שהיו בטוחים, בכל מיני מצבים בחיים, שהעולם נפל עליהם, ולאחר זמן הם ראו שמה שהם דמינו כנפילה - היה הנס שלהם.

העצה לכל מעבר בחיים - בפרנסה, בנחת ובכל קושי - היא לא לאבד עשתונות, אלא מיד כשהו קורה לזכור מי עושה את זה, ולהאמין שזה בוודאי לטובה. והאמונה הזאת פוטרת מכל הצרות.

כמו שמסיים שם האוהב ישראל: כשיש לאדם דעה מיושבת והוא בא להבנה שהכול מאתו יתברך והכול לטובה - אז תיכף ומיד נגאל מצרתו ודוחקו.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

הגנב ששילם את כל הוצאות החג

תלמידו של רבי יעקב חדאד נקלע לידי של אספסוף מוסלמי זועם, וכל זה הביא שפע והרחבה גדולה בהוצאות החג.

קולותיהם של הפורעים. "הנער חף מפשע, עזבוהו בבקשה לנפשו!" לפתע הופיע במקום הקאדי המוסלמי, רכוב על סוסו ההדור. לקאדי היו רגשי הערכה לרבי יעקב חדאד.

"מה אירע כאן, כבוד רבי יעקב?" שאל הקאדי, ורבי יעקב פרש בפניו את סיפור עלילת השווא על תלמידו אוהבו.

עודם מדברים, ולפתע נשמעו מרחוק קולות צעקה: "לא הוא הגנב! אני יודע מי הגנב!"

היה זה צעיר מוסלמי שרץ לעבר הקהל המתגודד, והחל לספר כשהוא מתנשם ומתנשף:

"מחלון ביתי הבחנתי בעבדול אבו-לאבדא הגונב מהמסגד קערת כסף יקרה. הוא חמק בחשאי החוצה, וכשנתקל בבחור היהודי הזה - חשש שמא הבחין במעשיו, ולכן החל לקרוא לעומתו כביכול הוא הגנב..."

שלח הקאדי זוג שוטרים לביתו של עבדול, וכעבור זמן מועט הם חזרו, גוררים עימם את עבדול, ובידיהם קערת הכסף הגנובה.

גער הקאדי בעבדול בקול רם על חומרת מעשיו, והורה לו: "עליך לשקול את קערת הכסף, ולתת כפי שוויה לרב הקדוש ולתלמידו, כפיצוי על עוגמת הנפש. אם לא תעשה כך, אגזור להוציאך להורג..."

מיהר הגנב בליווי שני שוטרים, לווה סכומים אדירים מכל מכרו ובני משפחתו, חזר אל הקאדי והניח לפניו שק מלא מטבעות.

הקאדי מסר את השק התפוח לידי רבי יעקב ותלמידו, והורה להם כי מוכרחים הם לקבל את הכסף.

כשחזר רבי יעקב לביתו עם האוצר העצום, קרא ואמר לרעייתו הצדקנית:

"הלוא אמרתי לך שד' בוודאי ישלח לנו את כל צורכנו די מחסורנו!..."

מגדולי הגאונים בעיר ג'רבה התוניסאית היה הגאון המקובל רבי יעקב חדאד (יום ההילולא כ"ח אייר), תלמידם של הצדיק רבי יוסף ברבי ורבינו ידועים נוספים. גאון עצום היה בכל חלקי התורה, ובקי היטב בתורת הקבלה והנסתר. כל זאת לא מנע ממנו להתנהג בענווה עילאית, בנחת ובפשטות מלאת חן, וזאת למרות גדלותו ורוממותו ותלמידיו הרבים ששהו בצילו.

הימים ימי ערב חג הפסח. החג הקדוש מתקרב ובא, ואיתו ההוצאות הרבות: מלבושים נאים והדורים, מאכלים ומעדנים, בשר ויין וגם מצות כשרות ומהודרות.

"זקוקים אנו לסכום כסף גדול למען ההוצאות המרובות", שחה הרבנית הצדקנית באוזני בעלה רבי יעקב.

"הסירי דאגה מליבך!" קרא הצדיק בפנים מאירות ושלוות, "הלוא ד' יתברך הוא הזן ומפרנס לכול, ובוודאי יפרנסנו ברווח ובכבוד ולא יחסר לנו כל טוב!"

באחד הבקרים יצא רבי יעקב כהרגלו לתפילת שחרית, והנה שומע הוא מרחוק קול המולה רבה וצעקות רמות. כשהתקרב, נדהם ונחרד עד מאוד לראות את תלמידו חביבו נפתלי כהן, כשהוא נגרר בידיהם של כמה מוסלמים ומוקף בהמון זועם ורועש.

"עזבו אותו! מה רצונכם ממנו?!" גער רבי יעקב בנערים.

"תסתלק מכאן, איש זקן!" קרא לעברו מוסלמי חסון, והניף מעליו מוט ברזל כבד. "הנער הזה גנב כלי יקר מהמסגד שלנו, וראוי הוא לעונש חמור בגין מעשהו הנבזה!"

"אמור לי, האם אכן ביצעת את העוון הזה?!" פנה הצדיק לתלמידו.

"ודאי שלא! רק צעדתי ברחוב, ולפתע הופיע מישוהו והחל לזעוק לעברי 'גנב, גנב...' ענה התלמיד בקול בוכים.

"שמעתם?" ניסה רבי יעקב לגבור על

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.

רוצים לגלות שלוה וביטחון בכל יום מחדש? התחברו ל'קו השגחה פרטית' *6176 או 02-30-11-300

× עד שהמעלית תגיע ×

מספר הרב מנחם פלד שליט"א:

מורי וחמי שליט"א, מכתת את רגליו כבר שנים רבות בכל רחבי הארץ, כדי למסור שיעורי תורה וחזיון לציבור הצמא לשמוע דברי תורה. אחד השיעורים מתקיים פעם בשבוע, בנתניה, שם מתקבצים לשמוע אותו יהודים שנמצאים בתהליך של חזרה בתשובה. לראות את ההשתוקקות שלהם לשמוע את דבר ד', זהו שיעור מוסר בפני עצמו. ברוך ד', מאז הוקם השיעור, במשך הזמן הופכים בני הבית של משתתפי השיעור לשומרי מצוות גם הם.

באחד השבועות פנה אחד משומעי השיעור לרב, ואמר: "בשבוע הבא, ביום ז' בטבת, תהיה אזכרה לאבי זיכרונו לברכה. אני רוצה לעשות משהו לעילוי נשמתו, ולכן אני מבקש שהשיעור ייערך אצלי בבית".

חמי הסכים לכך בשמחה. אין כמו שיעור של זיכוי הרבים לטובת נשמת האב.

"אני גר בקומה חמישית", עדכן האיש, "אבל זה לא צריך להפריע, כי יש מעלית בבניין".

נכון, זה בכלל לא צריך להפריע. בז' בטבת יצא חמי לדרכו לכיוון העיר נתניה, ובדרך קיבל הודעה מתנצלת: "סליחה, הרב, ממש לא נעים לי, אבל רציני להודיע שהמעלית תקועה, ועד שיתקנו אותה יארך הרבה זמן".

"זה בסדר", ענה חמי, "ברוך ד' אני מסוגל לעלות במדרגות. בעזרת ד' אגיע אליך הביתה במדרגות. השאלה היא מה יהיה עם המשתתפים שלא יכולים לעלות במדרגות".

בין משתתפי השיעור נמנים שני יהודים מבוגרים. האחד חולה לב, והשני עם בעיה בברכיים. בשבילם, לעלות חמש קומות במעלית זוהי משימה בלתי אפשרית לחלוטין. הם באמת לא מסוגלים לעשות את זה.

"אמרתי להם שלא יבואו", סיפר בעל הבית, "מה יכולתי לעשות? הלוואי שהייתי יכול לתקן את המעלית היום".

היה מצער לחשוב ששני משתתפים חשובים יפסידו את השיעור, אבל ההכרח לא יגונה. לוותר כליל על השיעור מפני ששניים לא יכולים להגיע, זה בוודאי לא הדבר הנכון. אמנם, גם למסור אותו בלעדיהם זה לא הדבר המושלם, אבל חמי ידע שהוא עושה כל מה שהוא יכול, והקב"ה ישלים. גם השתתפות או חוסר השתתפות של יהודי אחד בשיעור, זה משמייים.

חמי הגיע לבניין, ועלה קומה אחת קומה, מדרגה אחר מדרגה. זה היה קשה וסחט ממנו כוח, אבל מה זה לעומת שיעור תורה, שיביא אור לכמה וכמה בתים בישראל!?

הוא נכנס לשיעור, והנה, כמה דקות אחריו נכנסים שני המשתתפים המבוגרים. אלו שאין להם שום סיכוי לצלוח חמש קומות של מדרגות.

"איך הגעתם?!" שאלו המשתתפים בפליאה.

ענה אחד מהם: "כשקיבלנו את ההודעה שלא נוכל להשתתף בשיעור, התאכזבנו מאוד. אמרתי לחברי, איך אפשר לוותר על

שיעור של הרב כהן? זה הרי נותן לנו חיות לכל השבוע! בוא נעשה מה שאנחנו יכולים. נלך לפחות עד לבניין, ונראה, אולי בכל זאת נצליח לעלות ולהשתתף בשיעור.

יצאנו, כל אחד מהבית שלו, והלכנו יחד. הגענו לבניין, וניגשנו למעלית. ידענו שהמעלית תקולה, אבל זה לא מפריע ללחוץ על הכפתור.

לחצתי על הכפתור של המעלית, והיא יורדת אלינו ונפתחת. אנחנו נכנסים, אני לוחץ על הספרה חמש, והמעלית עולה. מגיעים לקומה חמש והיא נפתחת. זהו. אנחנו פה".

הם רק גומרים את הסיפור שלהם, וכבר מגיע עוד אחד מהמשתתפים הקבועים, יהודי צעיר שכוחו במוחניו. עכשיו, אחרי התיאור של השניים, שאלו כולם במתח, "איך הגעת לכאן? במעלית?"

"מה פתאום במעלית?!" אמר הצעיר, "אמרתם שהיא תקולה, לא? דווקא ניסיתי ללחוץ על הכפתור שמזמין אותה, אבל שום דבר לא קרה..."

אחרי השיעור, שהיה שווה את כל המאמצים והניסים, שוב ניסו המשתתפים ללחוץ על הכפתור של המעלית, אבל היא, כידוע, הייתה תקועה. זה היה המצב הברור שלה, ובדרך הטבע אכן לא היה כל סיכוי שתעבוד לפני שיבוא טכנאי מיומן ויתקן אותה כמו שצריך. אבל, כל זה אינו תקף מול השתוקקות של שני יהודים שרוצים כל כך לשמוע שיעור תורה. הקב"ה ראה את הרצון ואת האמונה, ובמיוחד בשבילם 'תיקן' את המעלית למשך כמה דקות!

וזה היה מתוק כל כך, ומאיר כל כך, לראות איך הקב"ה מרומם את היהודים היקרים שלו, מכל הבחינות...

× אף אחד לא לוקח מאף אחד ×

מספר אברך, חסיד וז'ניץ:

יש לי בבית מכירה של חפצים מסוימים, שנמכרים בעיקר בערב יום טוב. בהתקרב החג מגיעה שעתה הגדולה של המכירה שלי, אנשים באים וקונים, והקופה מתמלאת, ברוך ד'.

לפני שש שנים, בעודי מתארגן לפתיחת המכירה ומניח את הסחורה יפה על המדפים המיועדים לכך אצלי בבית, אני מבחין ביהודי שפותח מול הבית שלי דוכן, שבו הוא עומד למכור בדיוק את מה שאני מוכר. הוא, לעומתי, עושה את זה במקום מוצלח ביותר, ליד בית כנסת, מקום שיש בו הרבה עוברים ושבים.

המיקום הכול כך מוצלח שממש לידו ממוקם הבית שלי, תרם עד כה הרבה למכירות, והנה עכשיו, דווקא מפני שהוא מרכזי כל כך, אני מפסיד. ואכן, החששות התאמתו, ובימים הבאים ראיתי כל הזמן איך מי שגורף את הרווחים זה בעל הדוכן, העומד ברחוב. אנשים עוברים שם, מציצים, נזכרים שהם צריכים, ומיד קונים, בלי צורך אפילו לטפס במדרגות אלי הביתה.

כל הזמן התחזקתי באמונה שפרנסה היא משמייים, שרק ד' נותן, ושאף אחד לא יכול לקחת ממה שמגיע לי, אבל זה לא

מנוחת נפשו של הבוטח בד' יותר משל העשיר

הבוטח באלקים. פְּנוּי מַעֲסָקִים. עֲנִינֵי הָעוֹלָם הַמְטְרִידִים לְבָבוֹ לִיחָד. רַק לְד' לְהִתְאַחַד. בְּאֵין הַרְהוּרִים מְחַרְדִּים וְנִמְשָׁל בְּהַדְמִיָּה. לְבַעַל הָאֱלֹפִימְיָה*. הַמְתַּחֲכֵם לְהִיּוֹת כְּאֲמִידִים וְעוֹלָה בִּתְרוּן. לְאֱלֹפִימְיָה בְּכִשְׁרוֹן. בְּעֵשְׂרָה דְבָרִים נִכְבְּדִים

*בעל אלכמייה - אומן היודע בחוכמות ובסודות ומתוך רמאות וסכנה, להפוך מתכות זולות לכסף ולזהב.

השיר והשער

שירת קודש מרוממת על פי ספר שער הביטחון

פתיחה (ד)

× הרה"ג ר' דוד קלצקין שליט"א ×

הקב"ה, על אחת כמה וכמה

הנפילה הייתה כואבת, ויותר מכך - מסוכנת. הנפילה לבור הפתיעה אותה, ומשך זמן רב היא לא הצליחה להיחלץ ממנו. קריאותיה לעזרה התפרזו במרחב השומם, כמעט. הנער שחלף באזור חידד את אוזניו, ניגש אל הבור וחילץ מתוכו את הנערה הנמצאת בו.

"כיצד אשיב לך על הצלתך?" התרגשה הנערה, והציעה לכרות ברית שתינשא לו, הנער הסכים עימה. "אוכל להמשיך ולהיטיב איתך תמיד. לכי לבייתך ואני לביתי, ובהגיע העת נקים יחד את ביתנו". אישונה של הנערה התבוננו סביב. "מי יהיו לנו לעדים?" תהתה.

"החולדה", הציע הנער והצביע על המכרסם שהתרוצץ לידם, "והבור השניים יהיו עדים בינינו", נפרדו הנער והנערה לדרכם, כשהנערה נושאת על ליבה את הבטחתה.

חלפו שנים, במהלך סירבה הנערה להינשא לאי מי. המתנה לבחור שהתחייבה להינשא לו, ולא הפרה את שבועתה.

לא היה מי שיגלה את אוזנה על האמת המרה: הרחק משם, בעירו של הבחור, שכח הלה מהסיפור לחלוטין. בהגיע היום - נשא אישה, וכעבור שנה הפך לאב מאושר. האושר לא נמשך זמן רב, כי למרבה היגון, חולדה נשכה את התינוק וסיימה את חייו הקצרים. בהולדת הבן השני, סברו הכול שכעת נרפאה המשפחה; אולם, ביום קשה אחד מת גם התינוק, לאחר שנפל לבור.

"משהו כאן מוזר", קבעה הרעייה האבלה בשנית על בנה. "בנינו מתים שלא כדרך הטבע. אולי יש לנו חוב כלשהו? קפידה של אי מי מהעבר?"

אימץ האב השכול את מוחו, וזכר. שיתף את אשתו בסיפור הצלתה של הנערה, ובהתחייבות שנערכה ביניהם. "אם כך", סיכמה האישה בגבורה, "אין לנו ברירה אלא להיפרד. הבטחת - ועליך לקיים. העדים נטלו את ילדינו כדי לגבות את שבועתך".

אכן. כתב לה גט ושילח אותה, והלך לקיים את הבטחתו ולשאת לאישה את הנערה שנשארה נאמנה לו.

מביאה הגמרא את הסיפור, ומסכמת: אם החולדה והבור נותרו בנאמנותם, על אחת כמה וכמה שנאמנותו של הבורא עומדת לעד! שווה להאמין בו. משתלם לסמוך עליו. הנאמנות של הקב"ה היא יותר משל כל נברא, והמאמינים בו זוכים לביטוח ולכל טוב. לביטחון מלא שהכול יהיה טוב: ההווה, מה שהיה בעבר, ומה שיהיה בעתיד.

היה קל. ואכן, בתום ימי המכירה ערכתי חשבון פשוט והגעתי למסקנה, שבערב החג הזה הפסדתי אלפיים שקלים.

עברו כחודשיים. יום אחד שילמתי לסוכן אלפיים ש"ח בהמחאה. נתתי לו את הצ'ק, ותיארתי לעצמי שהוא יפדה אותו בקרוב. עברו כמה חודשים, ואני רואה שהצ'ק לא נפדה. יום ועוד יום עוברים, ואלפיים השקלים אינם נגבים מחשבונך עד היום הזה. אמנם שאלתי את הסוכן מה עם הצ'ק ההוא, והוא אמר, "אין לי מושג. העברתי אותו הלאה".

עברו שש שנים, חוק ההתיישנות כבר חל על הצ'ק ואי אפשר לגבות אותו. אבל, חוק ההתיישנות אינו חל על הסיפור הזה, שמזכיר לי באופן מוחשי שרק הקב"ה שולח פרנסה, ושארף אחד לא יכול לפגוע בה. גם כשהיה נדמה לי שהפסדתי אלפיים שקלים, ד' סידר לי שאראה איך במציאות לא הפסדתי כלום.

× ברגע של הבנה ×

מספר בחור הלומד בישיבה גדולה:

קיבלתי הזמנה לחתונה של בן דוד שני שלי, הלומד בישיבה שלי, ותכננת לנסוע לחתונה. היה לי חשוב להשתתף בשמחה, כי ידעתי שהוריי לא יוכלו להגיע, ואני אהיה הנציג היחיד של המשפחה שלי.

אצלנו בישיבה הנוהל הוא כזה: כאשר יש חתונה של חתן מבני הישיבה, מזמינים הסעה של חמישים מקומות לכל מי שרוצה להגיע לחתונה. לא תמיד חמישים המקומות מספיקים לכולם, ולכן יש דין קדימה: הראשונים הם אנשי הצוות, ואחריהם הבחורים המבוגרים, בני הדודים של החתן והכלה, וחברים ששייכים לאותה החסידות. הפעם, בתור בחור בשיעור א' הייתי מאוחר למדי בדיני הקדימה, וגם בתור בן משפחה זו קרבה קצת רחוקה - בן דוד שני ולא ראשון. אבל, אנחנו בקשר טוב, והרגשתי שהשתתפות שלי בשמחה ממש חשובה.

עליתי על האוטובוס, שילמתי על מושב, וכבר ישבתי וחיכיתי שיתחילו לנסוע. בינתיים עלו עוד בחורים, ולא לכולם היה מקום. ניגש אליי בחור ואמר לי, "אתה משיעור א'. תרד!" אמרתי, "אני בן דוד".

"אתה בן דוד שני ולא ראשון. יש קודמים לך שצריכים את המקום באוטובוס".

קמתי אבל וחפוי ראש. ממש היה לי אכפת, וכבר כמעט התחלתי לצעוק ולהרים קול זעקה על העושק לאור הירח. הרי שילמתי על מקום, והחתן בוודאי מחכה לי יותר ממה שהוא מחכה לכמה מן היושבים כאן... אבל, אחרי רגע הרגעתי את עצמי: הרי לא הבחור הזה, או כל חוק ישיבתי אחר, יחליטו בשבילי האם אגיע לחתונה או לא. הרי בדיוק היום למדתי בשער הבטחון שרק ד' הוא מסובב הסיבות, וכל מה שקורה איתי הוא משמיים, אז מה לי להלין על הבחור הזה, שהוא רק שליח?

קמתי ממקומי ופניתי אל הדלת כדי לרדת מהאוטובוס.

הנהג היה זה ששם לב לכך ושאל אותי, "למה אתה יורד?"

"כי אמרו לי", עניתי. "שילמת?" הוא שאל.

"כן".

"אז מה הסיפור פה?"

"אמרו לי שאין מספיק מקום". את כל זה אמרתי בנחת, אחרי שכבר

קיבלתי עליי שהכול משמיים ושאל שום עניין להתפרץ על מישוה. אחד מאנשי הצוות, משפיע חשוב אצלנו בישיבה, שד' בירך אותו גם בשפע כלכלי, מיד קם ואמר, "תישאר על האוטובוס ואני ארד. אני יכול להגיע לחתונה גם במונית".

הוא ירד ואני נשארתי, וברוך ד' הגעתי לחתונה, לשמוח ולשמח.

הקב"ה רצה להראות לי את נפלאותיו. רגע אחד אני צריך לרדת מהאוטובוס עם כל ההרגשה הקשה, וברגע הבא הכול מתהפך לטובה. ומתי? אחרי שהבנתי שהכול משמיים.

תחנות

תחנה מספר 2:

כשהיא על סף היסטריה, פתחה האם בחיפושים קדחתניים אחרי הילדות. כעבור כמה דקות צלצל הטלפון, והדובר הציג עצמו כנהג של קו אוטובוס. "יש לי פה באוטובוס ילדה בוכה, היא מסרה את המספר שלך, מה עושים איתה?" "ילדה אחת?!" הזדעקה האם, "אמורות להיות שתיים!"

הנהג מיהר להבהיר: "אני מבין שיש לך שתי בנות, אבל אצלי באוטובוס יש אחת..." שאלות הזיהוי הבהירו שמדובר בבת הגדולה. תוך כדי השיחה הבינה האם שבסייעתא דשמיא מדובר בנהג שומר מצוות, שחפץ לסייע. היא ביקשה לשוחח עם בתה, וזו סיפרה שבעקבות שיפוצים בכביש נעשו שינויים במסלול, והיא לא ידעה היכן עליה לרדת. האם ניסתה להבין לאן נעלמה האחות הקטנה. התברר שהגדולה המתינה בתחנה כדי לעלות לאוטובוס שנוסע בכיוון הנגדי, חזרה לשכונה, אולם שני אוטובוסים נכנסו בו זמנית אל התחנה, וברגע של חוסר תשומת לב דילגה הקטנה ועלתה לאוטובוס השני, כשהדלתות נסגרות מאחוריה...

תחנה מספר 3: האבדה אותרה ביעד מרוחק

הנהג החביב הכתיב לאם מספר של סדרן. היא חייגה אליו, והוא ניסה לחשוב כיצד ניתן לאתר את האבדה היקרה. תוך כדי שיחה, נכנסה אל האם שיחה נוספת: "יש פה ילדה בתחנה". אברך יקר שהמתין להסעה, הבחין בילדה קטנה שנמצאת לבדה. בירור קצר העלה שמדובר באבדה הנכונה... האם נשמה לרווחה, ובישרה לסדרן שהילדה נמצאה.

הסדרן המסור האיץ בה לצאת מהר לדרך. האם השיבה שהיא בודקת מתי מגיע אוטובוס, אך הסדרן דחק: "זה לא צחוק, קחי מונית הרגע!"

תחנה מספר 4: מונית ספיישל בחינם

האם נטלה את ארנקו ופנתה לתחנה. בעוד היא מתלבטת מה לעשות, הבחינה פתאום ברכב העומד בתחנה. מתוך סערת רגשות היא פנתה לנהג הרכב בתחינה, "הילדה שלי נאבדה, מצאו אותה באיזושהי תחנה, אולי אתם נוסעים לכיוון?"

(מתוך מדור 'המחדש בטובו', מגזין השגחה פרטית למנויים)

עדיף שהכסף ילך לדברים טובים

מספר הרב ז. פ. מירושלים:

מתחת לבית שלי עומדים שני רכבים המצויים ברשותי: האחד קטן, והוא משמש אותי בדרך כלל לנסיעות לכל המקומות שאני צריך להגיע אליהם, והשני גדול - משפחתי, ובו אנחנו נוסעים כשעלינו להגיע למקום כלשהו בהרכב מלא. לרכב הקטן היה לי רק מפתח אחד. זה לא תקין ולא מומלץ בכלל, צריך שיהיו לרכב שני מפתחות לפחות ועדיף שיהיו שלושה, אבל זה מה שהיה, וברוך ד' הסתדרתי כך.

כך, עד שיום אחד קרה בדיוק הדבר שבגללו צריכים לפחות שני מפתחות - המפתח של הרכב הקטן אבד. חיפשנו בכל מקום, בכל חור, בכל כיס ובכל מגירה, במקומות הגיוניים יותר ופחות, אבל המפתח התעקש להתחבא היטב, ולא מצאנו אותו. בינתיים השתמשתי ברכב הגדול, אבל בהרבה מקרים זה לא היה כל כך נוח. העובדה שיש לי מתחת לבית רכב שעומד לו נטוש באין לי אפשרות להיכנס אליו, לא ממש מצאה חן בעיניי, והחלטתי לעשות משהו כדי שאוכל להשתמש בו. פניתי למוסך וביקשתי שיעזרו לי לפתוח את הרכב. אמרו לי שם שאם אני יודע את הקוד של המפתח, יש להם אפשרות לשכפל אותו, אלא שהיצירה הזו תעלה לי אלף שקלים.

אלף שקלים למפתח של רכב. נכון שברוך ד' יש לנו שני רכבים, ויש לנו פרנסה ברווח בחסדי שמיים, אבל אלף שקלים למפתח זה נשמע לי מוגזם. סכום ענק בשביל חתיכת מתכת, שייתכן שעוד יש לי סיכוי למצוא את קודמתה...

עברו עוד כמה ימים, הסיכויים הלכו ופחתו, המפתח לא נמצא, ואלף השקלים עמדו להימסר למוסך.

אך, ליבי לא נתן לי לעשות את הצעד. באלף שקלים אפשר לעשות דברים מוצלחים יותר מאשר לקנות מפתח אבוד. דנתי עם בני הבית בעניין, העלינו רעיונות, והגענו למסקנה שאם נגזר עלינו להוציא אלף שקלים, עדיף להוציא אותם לצדקה. שאלתי את בני ביתי: "האם אתם מאמינים שאם ניתן אלף ש"ח לצדקה, נקבל מפתח לרכב בחינם?"

התשובה הייתה: "כן!"

השלב הבא היה פשוט מתבקש. ניגשתי לכולל הסמוך לבית, פניתי לראש הכולל ומסרתי לו אלף ש"ח כתרומה לכולל.

משם המשכתי לענייניי. והנה, כעבור שעתיים קיבלתי מהבית את שיחת הטלפון המיוחלת: המפתח נמצא!...

אבן טובה למזל טוב

מספר הרב יואל צבי מניו יורק:

אני עוסק בתיווך של אבנים טובות. אולי זה נראה כמו אפיק פרנסה מוצלח שמביא עימו הרבה כסף, אבל אני יכול להגיד בוודאות של בעל ניסיון, שפרנסה אינה קשורה למקצוע. במקצוע הזה, תקופת יובש ארוכה למדי עשויה לעבור בין עסקה מוצלחת לחברתה, ואז רואים בחוש שהדבר היחיד שעוזר זה רק סייעתא דשמיא. בחודש תשרי פנה אליי יהלומן גוי, ואמר לי שיש לו קונה שמעוניין ב'רובי', שזו אבן אודם מיוחדת. עשיתי את כל ההשתדלות כדי להשיג לו אבן טובה. מצאתי אדם שברשותו אבן כזאת והוא מעוניין למכור אותה, וכבר הראיתי אותה לקונה, אבל כשהוא ראה אותה הוא הגיע למסקנה ש'זה לא זה'. ברגע האחרון העסקה התבטלה, ואני החזרתי את האבן לבעליה.

חודשיים חלפו. בביתי קול צהלה ושמחה, אנחנו מתכוננים לחתונה של בני, ובינתיים אין שום עסקה באופק. אף אבן לא נמכרה באמצעותי, לא הצלחתי להגיע לתיווך מלא או חלקי, פרוטה לא הרווחתי במהלך כל התקופה האחרונה, ואני מצפה לישועה. ביום החופה של בני הלכתי לצדיק וביקשתי ברכה בשביל החתן והכלה, וגם בשבילי, שתהיה לי פרנסה טובה ואוכל לשלם את כל הוצאות החתונה. הצדיק אמר לי כי אני בעל שמחה, ולמחותן נפתח צינור מיוחד של שפע. הוא בירך אותי שאזכה לראות את השפע הזה.

באותו יום, ביום החתונה, ממש לפני צאתנו לאולם החתונות, התקשר אליי אותו גוי שהשגתי בשבילו את האבן בחודש תשרי, ואמר לי שהוא החליט ש'זה כן זה'.

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

אבן מתאימה - הלוא הוא האדם שאת האבן שלו הכרתי כבר בתשרי. הוא התנצל בפני הקונה, ואמר לו שהוא נתן לו את השירות הטוב ביותר. רוצה אבן אחרת? - שינסה להשיג בכוחות עצמו.

כאן אני יכול להשלים את הסיפור ולומר, שאכן אותו גוי - שעד שהצליח להשיג 'רובי' כשאיפתו, 'משום מה' הקב"ה לא נתן את חינה בעיניו - חזר אליי לקנות את האבן, אותה אבן שהקב"ה הועיד כבר מזמן שתהיה סיבה לפרנסתי; אותה אבן שלא הצליחה להימכר בתשרי, כי נועד לה תפקיד להאיר בפניי אור נפלא ומיוחד של השגחה פרטית, ביום החופה של בני שיחיה.

יעזור ד' יתברך ויהיה ביתם בית נאמן בישראל, עם הארה תמידית של השגחה פרטית.

× שני חתנים בשבוע אחד ×

מספר החתן ז. רחנבים מלונדון:

בשמחה שכזאת ברצוני לשתף את כולם: אני חתן טרי, בן תשע עשרה. ברוך ד' באתי בברית האירוסין ממש לפני כמה ימים, והסיפור שמאחורי הבשורה שווה יותר מפרסום של מודעת מאורסים. בישיבה שבה אני לומד הבחורים מתארכים בגיל צעיר יחסית, כך שההורים שלי כבר רצו לראות אותי מאורס. בשיעור שלי לומד חבר שאימו חברה טובה של אמא שלי. בכל פעם שהתארס מישוהו ששתייהן מכירות, היו האימהות שלנו מאחלות זו לזו: "מזל טוב! אצל הילדים שלנו בקרוב!"

לפני כמה חודשים הן שינו את הנוסח. כאשר אחד מהחברים שבשיעור שלנו התארס, הן אמרו זו לזו: "הבה נעשה הסכם. אני אתפלל על הבן שלך שיתארס, ואת תתפללי על הבן שלי". וכך היה, כל אחת התפללה על הבן של השנייה.

היום אני שמח לבשר את הבשורה הכפולה: השבוע הזה, גם אני וגם חברי התארסנו!

הוא בעצם רוצה את האבן ומעוניין לקנות אותה, וחשוב שזה יהיה מיד, היום, בלי שהיות. בחסדי שמיים, באופן מידי השגתי את בעל האבן, לרווחתי התברר שהיא עודנה ברשותו, ומכרתי אותה לקונה בסכום נאה ביותר. העסקה הזו שילמה לי את חלק הארי מהוצאות החתונה!

היה מרגש ומדהים להיווכח איך ברגע האחרון לפני החופה, נפתח בפניי צינור השפע בבת אחת.

כמה חודשים אחר כך, באופן מפליא ממש התברר לי, שהקב"ה הכין לי את השפע הזה הרבה קודם לכן. פגשתי בחבר, סוחר כמוני, והתעניינתי בשלומו. כיוון ששנינו עוסקים באותו ענף, שאלתי אותו על העסקים, איך הולך ומה התחדש, והוא סיפר לי על מקרה מוזר ביותר:

יהלומן גוי פנה אליו בחודש כסלו, וביקש ממנו שישגי לו בדחיפות 'רובי' - אבן אודם איכותית ויפה. יש לו קונה שנכנס בו שיגעון לקנות היום את האבן ולקבל אותה לידיו כבר בשעות הקרובות. החבר שלי השיג לו אבן, והוא היה כל כך להוט לקנות אותה, שהוא דילג על כל השלבים הרגילים, לא בירר ולא השווה, אלא רק חיכה כבר לקבל את האבן. "אני משלם לך כרטיס טיסה", אמר לו הגוי, "העיקר שתביא לי את האבן היום".

החבר שלי נסע אל הגוי, וזה חיכה לו בשדה התעופה בפלורידה, שילם על האבן טבין ותקילין למזל ולברכה, וקיבל אותה. לכאורה העסקה הסתיימה לשביעות רצון שני הצדדים. לא עבר זמן רב, והנה מתקשר אותו גוי ואומר: "תשמע, אני כבר קניתי ממך את האבן, חשבתי שאני אוהב אותה, אבל עכשיו, כשאני מחזיק אותה ביד, אני לא מרוצה. אני חושב שאפשר למצוא משהו יותר טוב. הייתי רוצה 'רובי' אחרת. יש לך להביא לי?"

חברי הסוחר הכיר את בעלי האבנים ואת העוסקים בתחום, אבל 'משום מה' הוא שכח לגמרי שיש אדם אחד שברשותו

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה) או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

השגחה פרטית.

בתחילה חששתי: הרגשתי שהאחריות והעול שבמסירת השיעור רבים מדי. אולם ר' פנחס לא הרפה, ונענית לו.

כחודשיים של מסירת שיעורים, יצרו מהפך בעריכת הביאור, שעליו עמלתי כה רבות עוד לפני כן, וסייעו לי להבין את אופן העמדת הדברים הראוי.

בעקבות מסירת שיעורים אלו זכיתי בסייעתא דשמיא מיוחדת להשלים את עריכת הביאור 'לב שלום' עד להוצאת הספר בשלמותו, כולל הסיכומים, הטבלאות, המפתחות וכל הנלווה לכך.

אין ספק שהעיסוק בנושאי האמונה והביטחון, ולימוד הדברים לאחריהם, הם שהיו בסייעתא דשמיא המנוע העיקרי שפעל להצלחת חיבור הספר. זאת מעבר לעשרות סיפורי ניסים והשגחה פרטית, גלויים ונסתרים, שחוויתי בעצמי ושחוו בני משפחתי בעת עריכת הספר ולאחר מכן. הודו לו ברכו שמו, כי טוב ד' לעולם חסדו.

החותם בברכה ובהערכה למפעל הגדול,

שלום קליין, ירושלים

שלום וברכה לקוראים הנכבדים שיחיו. כפי שנצטוויתי מפי גדולי ומאורי הדור שליט"א, בחסדי שמיים זכיתי להשקיע, כמה וכמה שנים בעריכתו ובכתיבתו של ביאור לב שלום על שער הבטחון המופיע ב'תורת חובות הלבבות' - שהוא ספר המוסר היסודי, החשוב והנפוץ ביותר בעם ישראל.

במטרה לדייק ולהכין את הביאור בשלמותו, עמלתי בלימוד כל המפרשים הקדמונים הדק היטב וביסודיות, ללבן, לצרף ולזקק, להוציא מכל פירוש את הביאור הערב ביותר בדברי רבנו, ולהרכיב ביאור חדש ורהוט השווה לכל נפש.

אמנם, גם לאחר הטרחה הרבה, עדיין התקשיתי בהעמדת הדברים כראוי. התחבבתי לגבי האופן הראוי לסדר את הדברים, כך שיהיו מובנים לכל אחד ובכל גיל.

במהלך התקופה הארוכה של עריכת הספר זכיתי לראות השגחה פרטית מפעמה: פנה אליי ר' פנחס שפה, העומד מאחורי המפעל העצום והחשוב, המביא עשרות אלפים מעם ישראל, בכל תפוצות העולם, להתחזקות באמונה בבורא - הוציע לי למסור סדרת שיעורים באידיש בקו התוכן של

הכלב כאן כדי לעזור...

מספר חנניה ב' מירושלים:

יום אחד הלכתי עם אחי הגדול לערוך קניה בסופר. הצטיינו בשקית עבה ואיכותית לסחיבת המצרכים, כי הם היוי די רבים. השקית היטה די ישנה ומשמשת, אך לא חשבנו שתהיה עם זה בעיה.

בדרך חזר מהסופר סחבנו את השקית הגדושה בתורנות. ולפתע - טראח! אחת הידיות נקרעה, והמוצרים החלו להתגלגל סביב. מהרנו לאסוף אותם, שמחים ששום דבר לא אבד או נהרס, אבל תהינו: איך נמשוה כה הבייתה?

נסינו לאחז יחד את השקית מלמטה, כמו שמחזיקים תבנית או משלוח מעצב... זה היה מרעב, אך לא מצאנו רעיון אחר.

הלכנו כה כמה רגעים, ופתאום אח שלי ראה מרחוק כלב גדול. "אני לא חושב שזה מסכן", הוא אמר, "אבל בוא נלך דרך החניה, בסדר?"

מובן שהסכמת: גם אם אני מבין שכלבים בדרך כלל לא עושים כלום, בכל זאת אני פוחד...

הארכנו את הדרך כדי להגיע הבייתה דרך החניה האחרית, והנה למוולנו יהודי מפר מבית הכנסת שבו אבא שלי מתפלל "אוי, נקרעה לכם השקית?" הוא מיד שם לב. "חפו שניה כאן..." הוא נעלם, וחזר תוך רגע כששתי שקיות בידיו. העברנו את המצרכים לשקיות השלמות, מודים לו מאוד, ומודים גם לד', ששלח את הכלב בדיוק בזמן ובמקום המדויקים, כדי שלא נצטרך להסתבך עם השקית עד הבית...

העכוב שקצר את הדרך

מספר יצחק מבית שמש:

ילדים לא אוהבים שהמלמדים מאריכים את השעור אחרי הצלול. ממש קשה לשבת ולהקשיב, כשכבר חושבים על האכל שמחכה בבית. ואם צריכים, כמוני, לתפס אוטובוס, אז בכלל קשה לשבת בנחת, כי אפילו דקה אחת עלולה לגרום להפסד של אוטובוס ולהמתנה ארכה לאוטובוס הבא.

בדרך כלל זה לא קורה, אבל באותו יום המלמד היה ממש באמצע עניו, והוא בקש שנמתין שתיים שלש דקות כדי שנסים עד הסוף.

כמוכן חפיתי בדרך ארץ, ולא הראיתי כמה אני לחוץ.

האמת היא שהרגשתי שאני יושב על קוצים - כי בדיוק באותו יום הייתי צריך להיות בבית מקדם! ידעתי שאני אמור ללכת לסדורים עם אמא, וחשבנתי כמה זמן יארך לי להגיע הבייתה, אם רק עכשו אצא מהתלמוד תורה, ואז עוד אצטרך להמתין כמה דקות בתחנה כמו תמיד, וגם לנסע שלש רבעי שעה... קויתי כל כה שישאר לי זמן להתאושש, לאכל משהו ולהיות קצת בבית, לפני היציאה.

יצאתי מהתלמוד תורה לחוץ, יודע שאת האוטובוס הקבוע כבר הפסדתי, ואצטרך לחכות לזה שאחריו.

והנה - ברגע שהגעתי לתחנה, הפתעה! בדיוק באותו רגע הופיע מקצה הרחוב קו שהמסלול שלו קצר בהרבה. בדרך כלל אני לא מספיק לעלות על הקו הזה, ולכן בדרך כלל אני נוסע בקו אחר, שהדרך בו אורכת פי שלש.

עליתי לאוטובוס בשמחה, והגעתי הבייתה מקדם יותר מבכל יום. הרגשתי ממש שד' דאג לי לקפיצת הדרך, כשכר על דקות הלמוד שהוספתי.

הנהג הצמא

מספר יהודה ויס:

המלמד בקש שנחזיר את המבחן בגמרא חתום בחתימת הורים. הוא מאד מקפיד שנראה לאבא ואמא את המבחן, כדי שהם יראו מה מצב הידיעות שלנו. ברוב ד', זה היה מבחן טוב מאד, ושמחתי להראות להם אותו. אבא חתם לי בשמחה, אבל הבעיה הייתה ששכחתי את המבחן בהסעה, בדרך לתלמוד תורה. היה מתסכל לגלות, שעד שזכרתי להחתיים את אבא, המבחן נעלם.

לשמחתי הרבה, באותו יום בדרך הבייתה גליתי שהנהג הוא אותו נהג מהבקר, מה שאומר שגם ההסעה היא אותה הסעה מהבקר. מיד נגשתי לחפש את המבחן במקום שבו ישבתי בבקר, אבל הוא כבר לא היה שם.

קשה לחפש באוטובוס, תוך כדי נסיעה, סיבובים ועצירות. הנהג גם לא מרשה לטייל בזמן הנסיעה. ובכל זאת - ד' דאג לי, גם שאוכל לחפש, וגם שאמצא:

באמצע הנסיעה, הנהג עצר ליד הקיוסק כדי לקנות לו שתיה, ואני יכולתי בינתיים לסרק את האוטובוס.

לשמחתי, האבדה נמצאה! המבחן היה בכלל בחלק אחר של האוטובוס.

תודה לד' שהנהג היה צמא!

הודעות פינת

ילדים יקרים!
מאגר עצום של סיפורים בהמשכים עבורכם,
בשלושה 2 בקו הילדים (לאחר בחירת השפה)
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראת השגחה פרטית? שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלושה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

תגלית שמימית

פרק ד'

תקציר: הקטן פורץ בבכי לאחר קבלת המכתב לידיו.

בשבווע שיעבר הגעתי לבית הקברות כדי להזמין את אבי לחתונה, ושם בכיתי ובקשתי שיתן לי סימן לכך שהוא אכן מגיע לחתונה. והנה, מביאים לי מכתב...

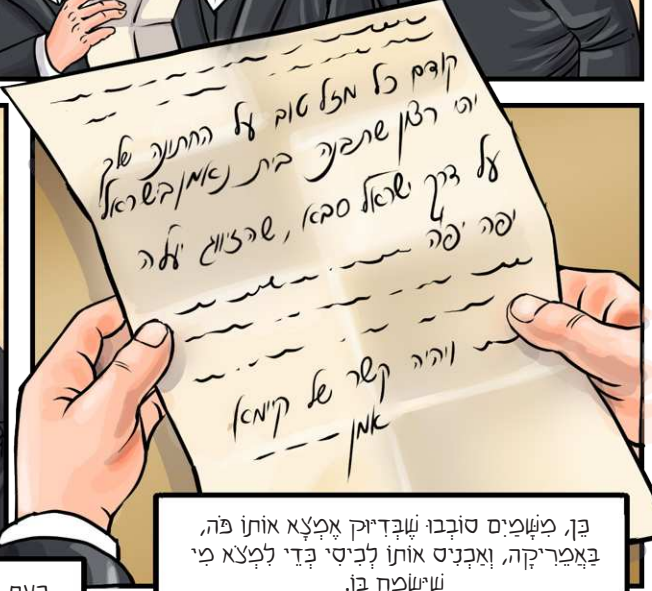

הכל בסדר אתי ברוך ד, הכל בסדר!

תראו אלו אחולים הוא מאחל לי! ממש את כל הברכות שהייתי רוצה שיקרך אותי במחמת לחפה!!!

לא יאמון! המכתב הזה שרד כל כך הרבה שנים, ובדייק בעת הוא התגלגל אל תוך המזודה שלי והגיע לארצות הברית, ממש בלי בנה!?

קובץ כל מלא סוף על החתונה של ים רצון שתיכנס בית ראש/קשראול על ביקר לאלו סבא, שישוים יאה ויהי קשר של קימאן אמ

רק עם בנה נשל מתבנן כל הפנות ומסובב כל הסבות...

כן, ממשים סובבו שובדיק אמצא אותו פה, באמריקה, ואכניס אותו לכיסי כדי למצא מי שישאפח בו.

זהו התחשה המרגשות הפלוא תמיד את בלנו, שהרי אבינו שובפרומים פלוא אותנו בכל משועולי החיים!

בעת אני הולך לחפתי בהרגשה נפלאה שאבא פלוא אותי!

והחלטה להבנס לכאן לשם כך...

הגעתם בדיק ברגע הנכון! עוד דקה-שתיים ובגר לא היינו כאן!

סוף

מספר הרה"ג ר' משה זילברמן שליט"א:

ביארצייט של הרה"ק ה'בת עין' זי"ע, הבאתי בקו את דברי קודשו על הפסוק בתהילים "כי עם ד' החדס". ה'בת עין' מסביה, שמי שחי עם הקב"ה - "עם ד'" - יודע שכל דבר שקורה זה ממנו יתברך, זוכה ל"החדס" - מקבל שפע של חסדים.

באותו יום הזדמן לאחי המתגורר בצפת, לומר את הפירוש הזה לנהג מונית.

אמר לו הנהג, "לי אתה צריך לספר על כך?! תשמע מה שהיה איתי".

לפני שנתיים גילו אצל אותו נהג את המחלה הנוראה במצב קשה מאוד. הנהג לא שם לבבו את דברי הרופאים הוא החליט שכיוון שהכול זה מהקב"ה. חלף זאת חיזק את בטחונו בד' והשתדל להיות יותר ויותר בשמחה. כששאלו אותו בני משפחתו על מה השמחה, השיב להם: "על מה לא?! על עצם זה שאני יכול ללכת למשל - אני לא אמור להיות שמח?!"

הוא החל מודה בכל יום לקב"ה על מה שיש לו, והעמיק את הרגשתו שהכול "מעם ד'".

"היום", כך סיפר, "עשיתי בדיקות. הכול נקי. לא נשאר כלום. הייתי עם ד' - וראיתי את החסדים בעיניים. ובדיוק עכשיו אתה יושב כאן ואומר לי את הפירוש הזה!..."

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים? שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300-4 שלוחה 9/9

× המקום: מודיעין עילית

× נקודת החלוקה: בית הכנסת מרומי שדה

השמש כבר שקעה. שבת כבר נכנסה. נוף צפוף והירואי של בתי העיר המחופים אבן ירושלמית, מתנשא מצידו האחד של רחוב מרומי שדה, ומדרון צפוף של בניינים מפאר את צידו השני של הכביש. מנוחה יורדת על הבניינים הגבוהים של עיר התורה. אברכים בבגדי שבת פוסעים במהירות, פניהם אל בית הכנסת המרכזי.

רק לפני כשנתיים זכו לחנוך אותו, את בניין בית הכנסת. זאת לאחר הירתמות של כל המתפללים, שהשקיעו הון רב וגם גייסו אנשים מבחוץ. לא בחינם למדו מהם במקומות אחרים. ההתגייסות אכן הוכיחה את עצמה: החל מהווילונות הנאים שמעטרים את קירות בית הכנסת, דרך הריצוף המפואר, ועד לארונות הספרים שעשויים עץ מהודר ויוקרתי כראוי לבית ד'.

אבל ייחודיותו של בית הכנסת טמונה בציבור מתפלליו. הללו שייכים למנעד רחב מאוד: רובם בני אשכנז, ולצידם מתפללים גם בני עדות המזרח כמו גם חסידים, תימנים ובני חו"ל. שלושה בתי תפילה קיימים כיום בבית הכנסת: הגדול הוא כמובן 'בית ראשון', שבו מתפללים ברווח כשלוש מאות אנשים. לצידו קיימים 'בית שלישי' ו'חדר שיעורים', המשמשים אף הם לתפילה.

עוד רגע והמניין הראשון מתחיל. זהו המניין ב'בית שלישי', שיכול להכיל כמאה וחמישים מתפללים.

בסמוך ניצב לו המתקן. מתקן מיוחד שבו מונחים למעלה מעשרה סוגי עלונים. מהבולטים שבהם - עלון 'השגחה פרטית'. מי שמאחר - כבר יאלץ לחפש אחריו, ולחפש חזק, כי את הברכה הזאת לא מוציאים מהבית מהר כל כך.

'ומניח בקדושה...' עולה הנעימה מבית הכנסת. מלאת אמונה. מלאת שלווה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרויקט האלף 1000
1,000 נקודות הפצה חדשות

לרכישת מנוי הפצה חייגו:
***6176**
שלוחה 4

או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

הוראת ר' שמעון בר יוחאי

ספר הזוהר

התנא האלוקי רשב"י זי"ע מלמד אותנו בזוה"ק (פר' חרומה קכח ע"ב)

יש צורך לרדוף ולזכות את הרבים ולשלם על כך כסף מלא!

לקראת ל"ג בעומר מקיימים את הוראתו ומצטרפים למניינים המפיצים את העלון

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

× דוד מנחם בן מיכל
× בעקבות בעיה בריאותית הבטחתי שכשאתרפא אפרסם בעלון השגחה פרטית וברוך ה' התרפאתי

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9 או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.